

't zelf te zoeken is onverantwoord. Ik kan jullie niet aan 'n touwtje houwe, dat spreekt. Maar je moet weten wat je doet, Willem. Je loopt in je ongeluk."

Doch eenmaal weer bij zijn crisis-vrouw, vervagen de woorden zijner nuchtere moeder in Willems geest. En hij vraagt: „Hou je dan zóó veel van me, kindje? Zou je 't met me durven wagen?"

Natuurlijk durft Liesje dat. Ze zou 't ook durven wagen om met Willem te gaan roeien in een halfleke boot. Ze zou ook met hem durven rijden in een defecte auto, en iemand achter 't stuur zonder rijbewijs. Ze zou meegaan, en met evenveel plezier, naar de Pool of de rimboe, de stratosfeer, de mijnen of de Mookerhei. Want ze weet nog niets van 't leven. Zij kent alleen haar hartje en haar garderobekast, haar thuis, waar vader verdient en moeder bedisselt, en, maar dat vergeet ze al, het kantoor met dien ongemakkelijken baas. Zij is geen modepop en geen ijdelruit, maar ze houdt veel van een keurig jurkje en nette kousjes en schoentjes. Ze mocht van haar vader de helft van haar salaris houden; dat was, voor zoo'n meisje thuis, een heele luxe. Zij kocht lekkere zeep, een fleschje lavendel, verjaarscadeautjes voor moe en de zusjes, en de vriendinnen, ze maakte handwerken, die nogal prijzig waren, en een enkele maal ging ze naar een concert.

Maar nu leert zij naaien en koken.

't Gaat door: Willem en Liesje trouwen. Ze trouwen in de kerk, en Liesje is in 't wit, want een béétje poëzie mag er toch wel bij. Ze weten goed wat ze doen. Ze weten vast en stellig, dat er nooit een huwelijk zoo gelukkig kan zijn als 't hunne worden zal. En 't mooie van de zaak is, dat hun liefde zoo bijzonder geestelijk is. Want dan loop je geen gevaar. Er is een leelijk spreekwoord, dat praat van een liefde, die koers neemt het venster uit, als een zekere duistere gezet de deur binnenkomt.

Maar dat is dan van die gewone liefde. De echte, de hunne, de geestelijke — nog in hun bruidsdagen hebben ze 't gelezen: de geestelijke liefde is hokvast.

HENDRIKA KUYPER—VAN OORDT

DE KERK IN 'T MIDDEN

HOE DE AUTEUR VAN „DE KERK IN 'T MIDDEN"*) den titel wil opgevat hebben, wordt ons bij het lezen wel duidelijk. In Kerkeburen staat de kerk in 't midden. Voor de menschen, die haar liefhebben, en zelfs voor hen, die er omheen loopen. Het boek doet denken aan de „Schetsen uit de Pastorie te Mastland:" het beroepingswerk — de intree — het leven van den dominee — de gemeenteleden: hun houding tegenover hem en zijn vrouw — het afscheid.

De schrijver, die het pastorale leven kent, geeft ons in dit boek een zóó fijne teekening van menschen en verhoudingen, dat we hem dankbaar mogen zijn voor dit gave werk. Het boeit van 't begin tot 't slot door zijn echtheid. De humor sprankelt op bijna elke bladzijde. Het klein-menschelijke, dat in het leven zijn invloed zoekt, wordt hier in zijn kleinheid openbaar.

Scherp moet de schrijver het leven wel waarnemen; hij dringt door tot het wezen. Hij ziet den achtergrond van allerlei gewichtig gedoe en licht er heel fijntjes om. Met een blik als van De Génestet bekijkt hij het gebeuren. Hier spreekt een ervaring van jaren haar ernstig

*) Ds A. K. Straatsma, uitgave van H. H. Kok Bz., te Zwolle.

woord. Want de grondtoon van dit boek is een ernstige.

De kerkeraad van Kerkeburen telt natuurlijk waardige mannen en dat er een „aanvoerder" is spreekt van zelf. Jan Pieters is een kei en weet, wat hij wil. Er moet een nieuwe dominee komen en hij kent zijn man. Willem Visser heeft met zijn knecht, die ook in den kerkeraad „zit", het drietal besproken, en Jochem had toen een sigaar gekregen. Maar Jan Pieters wint. „Verrukkelijk!" De stembriefjes waren gelezen en candidaat De Bruin was gekozen.

De consulent-voorzitter had zijn machteloosheid gevoeld. Hij kon zijn collega er niet „door" krijgen.

Het „schaakspel" was geëindigd.

En nu kennen we zoo ongeveer de mentaliteit van de menschen in Kerkeburen.

De nieuwe dominee en zijn Ellie komen eens kijken, en de auteur teekent den blijden intocht.

En als dan straks de pastorie weer bewoond is, leven we met de twee gelukkige menschen hun nieuwe leven mee. We maken kennis met verschillende dorpelingen, en genieten van de wijze, waarop Ds Straatsma ze ons uitbeeldt.

Het oordeel over den ouden en over den jongen dominee komen we te weten, evenals dat over mevrouw. En hún oordeel over Kerkeburen.

Tjitske-Böllerinster zien we en hooren we.

De vleierij en de zure critiek wisselen elkaar af. Kostelijk is het bezoek bij Jan Pieters en het veulentje. En Doeke-Duvel, de stakker, die in zijn bijgeloof verstrikt is, wekt medelijden, en we zijn blij, dat de predikant den weg weet te vinden naar zijn hart.

Nanne en Grietje zijn echte menschen; Tedde is de jongen, die op 't verkeerde pad komt. En ook hier is het de liefde, die overwint.

Het boek houdt zijn lezers vast, omdat het leven er in tintelt. Het is met liefde geschreven en wordt door de liefde gedragen. Het behoort tot de mooiste, die den laatsten tijd verschenen zijn.

A. L. v. H.

DE VRIEND DER GEZONDHEID

Galsteenkoliek. — De oorzaak van deze hevige samensnoerende pijn is inklemming van galsteenen in de galwegen. De pijn houdt op, als de steenen in de galblaas terugvallen, of in den darm doorglijden. Om dit te bevorderen zijn heete lijnzaadpappen of heet-water-compressen op de leverstreek nuttig, ook lepelsgewijs innemen van olijfolie bewijst vaak goede diensten. Van het grootste belang is de verhindering van den terugkeer der koliek-aanvallen. Hiervoor worden tal van middelen aanbevolen. Wij noemen slechts een volksmiddel, dat soms uitstekende diensten bewijst. Dit is het uitgeperste sap van versche rammenas, dat weken achtereen geregeld elken dag moet genomen worden. Daar het uitpersen nogal wat moeite veroorzaakt, is een praeparaat aan te bevelen, dat in 't groot uit rammenas wordt vervaardigd. Het heet rettex, de fabrikant er van is Dr Seiler, Dresden. De gebruiksaanwijzing staat op de flesch.

Dr. J. V.

GELOOF

Jublend boven 's levens vragen,
Overstemmend 't levensleed,
Klink aan 't einde mijner dagen
Vast geloovend: Zie, ik weet:
Geen gevaar, noch dood noch lijden,
Zwaard noch hongers zal mij scheiden
Van Gods liefde, oneindig groot.
'k Liet mij door Zijn Geest geleiden,
Geen verschrikking zal mij beiden;
Van den vloek mij wou bevrijden,
Hij, die mij Zijn bloed vergoot.

J. K. D.